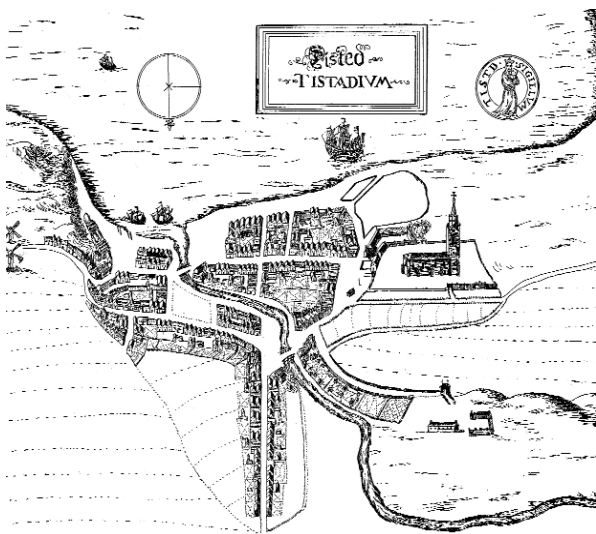

Nørregade i Thisted

af Svend Sørensen

En uge i november 2004 satte Thisted Dagblad fokus på Nørregade. I den forbindelse blev museet bedt om at skrive om Nørregades historie. Disse historiske artikler affødte flere henvendelser fra folk med tilknytning til gaden, og det førte til nye avisartikler, alle med afsæt i 1900-tallet. Det er en bearbejdning af disse artikler, der udgør hovedparten af nedenstående historiske redegørelse om mennesker og næringsliv i Nørregade.

Engang brugte man ikke gadenavne for at oplyse, hvor folk boede i Thisted. Man sagde eller skrev, at folk boede »ved kirken«, »sønder i byen«, »ved stranden« eller lignende. Nørregade og Storegade er de to første gadenavne, som dukker op i kirkeregnskaberne i slutningen af 1500-tallet. Det er også de to mest markante gader på Resens kort 100 år senere.

Det ældste kort over Thisted er et byprospekt i Peder Hansen Resens atlas fra 1677. På dette tidspunkt havde han i 10 år arbejdet med at indsamle oplysninger om købstæder, herreder og sogne. Udformningen af de enkelte bygninger skal ikke opfattes alt for konkret. Som det ses nederst, er Nørregade den eneste gade, der markant rager ud fra bymidten.

Den enevældige konge indførte toldgrænser omkring alle købstæder som en permanent ordning i 1671. Der skulle svares afgift af alle varer, som byen fik tilført til forbrug. Afgifterne blev opkrævet af toldbetjente ved toldbommene, hvor de havde et lille hus at opholde sig i, et såkaldt bomhus. For enden af Nørregade lå der et bomhus, omtrent hvor Kastet støder til. Navnet »Kastet« hentyder i øvrigt til den vold, der var »kastet« for at afgrænse købstaden. Toldgrænserne blev ophævet midt i 1800-tallet.

Indtil Thisted fik havn i 1840, var skudefarten af stor betydning for egnen. Fra vestkysten sejlede man landbrugsprodukter, især korn, til Norge. Her hentede man støbejern og tømmer til det træfattige Thy. Klitmøller og Vigsø var de vigtigste ladepladser, og det skabte trafik ind gennem Nørregade, hvor der faldt en del handel af.

Efter havnens anlæggelse flyttede denne skibshandel til købstaden, og det var medvirkende til, at indbyggertallet steg, også i Nørregade, hvor baghusene blev fyldt op med familier. Ved folketællingen i 1880 boede der 500 mennesker i Nørregade. Det svarede til 12 procent af hele byens befolkning!

To huse med historie

Thistedes ældste hus. Det skudsmål kan man

Industri og erhverv i Thy

læse om Nørregade 24, der i den forbindelse dateres til sidst i 1700-tallet. I 1924 skrev museumsleder P. L. Hald om Nørregade 24: »Ganske vist er dets ydre moderniseret og bindingsværket fjernet, men inde i huset ses det endnu.«

I forbindelse med bysaneringen for nogle år siden blev hele huset fornyet fra grunden. Udseendet blev imidlertid bevaret til punkt og prikke, så i dag kan Nørregade 24 med rette betegnes om et nyt gammelt hus. Nørregade var især berørt af anden etape af bysaneringen, der blev godkendt i 1982 og afsluttet i 1991.

Tidligere blev Nørregade 24 betegnet som »Skårups hus«, fordi huset i mange år var ejet af klejnsmed Anders Nielsen Skaarup (født 1787). Han var ud af en gammel håndværker-slægt, som i lang tid holdt til i Nørregade. Senere var huset i en årrække beboet af murer Kiel Andersen.

Købmand Momtofts forretning i Nørregade 34 er især kendt, fordi der i vinduet stod en hest, som nu er udstillet på museet. Gudich Momtoft, hvis navn fortsat knytter sig til adressen, blev født i Hørdum 1798. Da faderen døde året efter, giftede moderen sig igen og flyttede til Klitmøller. Gudich kom 12 år gammel i købmandslære i Thisted, hvor han også blev konfirmeret. Efter syv års læretid fortsatte han i samme forretning, indtil han blev selvstændig i 1825. Han havde først forretning ved Nørrebom, men flyttede senere til Nørregade 34. Hans tilknytningen til Klitmøller gav ham mange mølboer som kunder, når de havde ærinde i Thisted. Momtoft oparbejdede en god forretning og blev en anset mand. 1832-33 var han således kæmner i Thisted.

I 1855 blev købmand Momtoft enkemand, og han fik Cathrine Kirchhoff som husholder. Hun førte forretningen videre efter hans død i 1878. Allerede på dette tidspunkt stod den

Nørregade på et postkort fra begyndelsen af 1900-tallet. Til højre ses nr. 24 med vandpumpen foran. Indtil byen fik kommunalt vandværk i 1906, var der flere steder i byen opstillet sådanne, offentlige vandpumper. De var bl.a. beregnet til brandvæsenet, men blev også benyttet af folk, der ikke selv havde brønd.

Momtofts forretning ligger til højre. Til venstre er sadelmager Jørgensens skilt forsynet med en hånd, der peger ind i gården. Under arkiveringen er billedet blevet forsynet med årstallet 1920, men det må snarere dateres til 1930 ud fra sadelmager Jørgensens ophold i Nørregade.

hvide hest i vinduet til højre for døren. Den var ikke til salg, men havde samme funktion som et udhængsskilt. Børnene kunne sendes et ærinde hen i butikken med den hvide hest.

I 1907 blev forretningen overtaget af Nicoline Petersen. Da hun døde i 1944, kom den hvide hest på museum, hvor P. L. Hald skrev i protokollen: »Den hvide hest har i mindst 70 år stået i vinduet i den lille butik, Nørregade 34, og den har været som et slags vartegn for Nørregade. Mangfoldige gamle Thistedboer fra andre egne mindes den og spørger efter den, når de møder folk fra Thisted. Forretningens skilt »Momtofts Efterfølger« er også skænket museet.«

Senere havde Vera Larsen slikbutik i nr. 34. Hendes mand Harry var også i branchen, idet han kørte ud med is for mejeriet Pasteur. Bør-

nene kunne desuden købe slik i »Den blå butik« på hjørnet ved Nørregade 7, hvor indehaveren var en bror til slagter Hyldig i nr. 23.

Et strejftog i gaden

Mangfoldigheden i gadebilledet gav sig udtryk i et stort antal næringsdrivende. Nogle af dem vil senere få en nærmere omtale. Med mindre man slår ned på en bestemt dag et givent år, så kan man ikke sætte nøjagtige tal på antallet af forretninger og virksomheder. Det er imidlertid heller ikke hensigten her at give en fuldstændig registrering af disse forhold, men vi kan konstatere, at der i årtierne hen over midten af 1900-tallet var en utrolig aktivitet i Nørregade.

Industri og erhverv i Thy

1960-80 drev Jan Jensen salon i Nørregade 7. Her er det sønnen Henning, der får sin første klipning i 1962.

Hvis man skal give et signalement uden at sætte et bestemt årstal på, kan det nævnes, at der som regel var to slagtere, to bagere og ikke mindre end tre-fire købmænd. Variationen i vareudbudet spændte vidt; der var mælkeudsalg, grønthandel, slikbutik og cigarhandel. Vognmænd og håndværkere som tømrer og murer rådede gaden også over. Fodtøjet blev repareret hos træskomand eller skomager, og tøjet kunne man få både vasket og rullet. I nr. 20 har været et øldepot, og helt inde ved Nytorv lå Grand Hotel og Landmandshjemmet på hver side af gaden.

Nørregade havde en damefrisør og to herrefrisører. Bramwell Nielsen var udlært hos frisør Falkenberg på Nytorv og drev salon i Nørregade 27 fra 1949 og indtil omkring 1970, da han flyttede til Lilletorv. Der var også herrefrisøren i Nørregade 7, hvor Harry Kragh havde overtaget salonen efter Hother Nørskov. De sidste lokker blev klippede på adressen i 1980 af Jan Jensen.

Bramwell havde mange talenter. Han tog ud i forsamlingshuse og skoler og optrådte som tryllekunstner. Han medvirkede i dilettantforestillinger – reparere ure og binde bøger ind kunne han også. Mange husker sikkert hans sjove opslag på væggene: »I dag kontant – i morgen kredit« og »Gratis klipning af overskæg«. I det sidste tilfælde var de to sidste ord skrevet med meget små bogstaver! Hother Nørskov, der senere flyttede til Hurup, kunne også det med slagord: »Hvorfor ligne en urskov, når der er en Nørskov!«

Nørregade havde en skrædder og noget så fornemt som en hatteforretning. Sidstnævnte i Nørregade 18, der huskes for det særprægede, runde vindue. Indehaveren var Olga Fredskilde Krogh, der i avisen blev betegnet som »modehandlerinde«. Hun var datter af smed Fredskilde, der havde smedje på Kastet (nr. 3), hvor meget af hans tid gik med at sko heste. Vognmanden i Nørregade, P. S. Krogh, der var hans bror, sled mange hestesko – eller

hans heste gjorde i det mindste. Selv om postadressen var Kastet, så var smedjen en del af miljøet i Nørregade. Den sidste smed på Kastet var Søren Kristensen, der tog smedjen i besiddelse i 1946.

Olga Fredskilde Krogh var 33 år, da hun mistede sin far i 1936. Som enearving overtog hun huset på Kastet, men drev fortsat forretningen i Nørregade 18. Hun blev boende på Kastet indtil sin død i 1986. Fra forretningen er der bevaret en regnskabsbog fra tiden 1931-44. I 1936 blev der således solgt varer for 9.000 kr. Pinselørdag havde årets bedste salg med en omsætning på 191 kr.

Lidt længere inde mod byen ligger Nørregade 14, der blev opført som købmandsgård 1840. Den blev i 1889 overtaget af Chr. Sørensen, grundlæggeren af Chr. Sørensens Tømmerhandel. Han var nogle år forinden startet som høker på den anden side af Nørregade. Efter få år flyttede han med familien til Alléstræde 3, hvor han allerede havde etableret tømmerhandel. Han ejede dog fortsat Nørregade 14, som blev lejet ud.

Fra omkring 1930 og 30 år frem var det Frederik Christensens kraftige skikkelse, der stod bag disken i Nørregade 14. I 1962 blev forretningen udlejet til Tage Thomsen, der flyttede sin frugt- og grønthandel hertil fra Nørregade 19. Navnet Pomona blev bevaret og kom også til at omfatte kolonialhandel. Fra 1976 til 78 blev der solgt sportsartikler, hvorefter forretningen blev indrettet til beboelse.

Kr. Vang Kristensen i Nørregade 17 indsamlede huder til firmaet Laurits Jensen i Århus, hvor selve garvningen foregik. I Nørregade blev huderne lagt i høje stabler med salt mellem hvert skind. Der var så stor lagerplads, at det kunne tage flere dage at køre huderne på stationen og få dem lastet i jernbanevogne. I slutningen af 50'erne var der seks mand beskæftiget. To arbejdede på lageret, og

28/9	1/2 i Kaffe	420
	500 St Melis	375
	400 Melis	608
	200 Smør	840
	1700 Færreløbs	80
	500 Mel	375
	2 9 St.	30
	600 Blom	1410
	200 Blom	180
	300 Blom 1/2	405
12/10	1 i Kaffe	840
	5 i St Melis	375
	5 i Mel	375

Så billigt var det i 1962! Kontrabog fra Pomona i Nørregade.

to biler kørte rundt i et stort område efter huder. De største afhentningssteder var kreatur-slagterierne i Fjerritslev, Thisted, Hurup og Nykøbing. Man kom dog også hos slagtere og private. Bilerne var forsynet med tønder, så der kunne medtages ben til kød- og benmelsfabrikken i Vildsund. Landmænd kom også ind i Nørregade med f.eks. fåreskind, som de ønskede retur efter endt behandling.

Liv i gaden

Livet i gaden blev ikke mindst skabt af børnene. Man tror næsten ikke sine egne ører, når man hører, at der i samme hus var 45 børn! Det var ganske vist i Nørregades største ejendom, som har to opgange (nr. 45 og nr. 47). Men i dette bygningskompleks var der 45

Industri og erhverv i Thy

børn, da Ella Munk flyttede ind i 1955. I dag er der ikke flere børn i hele gaden, end at de kan tælles på én hånd.

Ella Munk blev født i 1931 på første sal i nr. 37. I femårsalderen flyttede hun med sine forældre til Østergade og kort tid efter til Østerbakken. Efter at være vendt tilbage blev hun gift med Erhardt Christensen, og de købte i 1958 Nørregade 48 af savskærer Erling Larsen for 27.500 kr. Hun bor fortsat i huset, det sidste inden Kastet.

Indtil Ella Munk fik sit første barn i 1963, arbejdede hun på uldspinderiet. Derefter blev hun hjemmegående, som det endnu var almindeligt for mange husmødre med børn. Og børnene havde altid nogen at lege med. Men de holdt sig i egen boldgade – børnene i Nørregade legede for eksempel ikke med dem fra Grønningen. Børnene havde deres egen legeplads, der lå på vej ned til kolonihaverne på »Amager«. Man gik ned ved nr. 31, der af samme grund blev kaldt »Amagergård«. Her havde Karen Godtfredsen rulleforretning.

Trafikken i Nørregade var i mange år meget intens. I slutningen af 1970'erne ledte den nye vej over engen en del af trafikken uden om Nørregade, og i 1980 forsøgte man at ensrette gaden, så man kun måtte køre ud fra byen. Den blev dog samme år åbnet igen for trafik i begge retninger, bl.a. som følge af en protest fra forretningsfolk i byen. I forhold til det store antal børn og biler så er der ikke sket mange ulykker, mener Ella Munk. Børnene var gode til at holde sig på fortovet, og de var vokset op med at skulle se sig for, når de gik over gaden.

Som hjemmegående husmor kunne Ella Munk gå sammen med andre og få en tår formiddagskaffe, men ellers løb man ikke hinanden på dørene i Nørregade. Ella og Erhardt kom kun fast sammen med en anden familie i gaden. Alle kendte hinanden, og der var et sammenhold, der gjorde, at man ikke snakkede ondt om hinanden.

Kontakten med gadens beboere fik Ella, når hun faldt i snak med folk på vejen ned til ko-

Da der var heste i Nørregade! Hestehandler Kjær holder foran sit hjem, Nørregade 12, hvor fru Kjær står i døren.

lonihaven. Desuden havde hun sin egen lille torveplads ved gavlen af huset ud mod Kastet, hvor Nørregade 50 havde ligget med fru Nørregaards mælkeudsalg. På bænken ved gavlen af huset har Ella truffet mange af gadens sære eksistenser. »Originalerne, det var egentlig dem, jeg bedst kunne lide,« siger hun.

Øvre på det andet hjørne ved Kastet ligger nr. 52, der er opført af materialer fra en gammel toldbygning på havnen. Fra huset husker Ella især »Skipper« Pedersen, der sleb knive og klinkede porcelæn. Øgenavne var i øvrigt en selvfølge i Nørregade. Som eksempel nævner hun Thomas »Styvben« (Nielsen), der havde tobaksforretning på hjørnet ind til Markstræde. Ejner »Snus« var et andet øgenavn. Han luftede bager Christensens hunde hver formiddag, og så fik han selvfølgelig kaffe og nybagt brød. Ikke så sjældent vendte han også tilbage til middagsmaden.

Hos købmand Jens Jensen i nr. 43 kom Ella også. Men det var mest betrygshandel, for hun handlede i Arbejderforeningen. Af samme grund kunne købmanden godt komme med en »spids« bemærkning. Han lejede vaskemaskine ud, og Ellas mor oplevede engang, at hun ikke kunne leje den, fordi den var beregnet til de »faste« kunder!

Bager Christensens kone, Anna, kan bekræfte Ella i, at børnene prægede Nørregade. Hvis folk ingen penge havde, var det ofte børnene, der blev sendt til bageren. Uden penge kunne de ikke få alt det ønskede, men det var en gylden regel, at børn ikke forlod butikken uden rugbrød. Ingen skulle gå sultne i seng, hvis det stod til bager Christensen. Kredit blev der også givet. Anna kan berette om en kone, der kom prompte hver måned og betalte sin regning. Samme dag vendte hun imidlertid som regel tilbage for at låne penge af Annas private pung.

Trange kår, det var der i Nørregade, ofte med 7-8 mennesker i en toværelses lejlighed.

Men så hændte det, at der blev sat et langt bord op i gården, og folk slog sig sammen og havde det noget så skønt, fortæller Anna. Én kom med sild, en anden med øl osv. Sådan var Nørregade også!

Købmand P. O. Poulsen

Købmand P. O. Poulsen købte Nørregade 11 i 1911. Han blev født 1870 i Tømmerby, hvor faderen var købmand. Skolegangen rakte ud over den stråtekte, idet han fik lov til at gå til sprogundervisning på Selbjerggård, hvor man havde privatlærer. Disse kundskaber fik han brug for, da han som voksen opholdt sig i England en overgang. Jo, P. O. Poulsen var en driftig mand i en tid, som man dengang kaldte ny og moderne.

Karrieren som handelsmand begyndte i faderens forretning og fortsatte i Aalborg, Varde og Esbjerg. I Varde traf Poul Otto sin kommende livsledsager, Henriette, og år 1900 slog de sig ned som forretningsfolk i Nørregade, i første omgang helt inde ved Nytorv.

I Nørregade 11 rørte der sig et liv, som man tidligere så det i de gamle købmandsgårde. I pakhuset i gården var der indrettet hestestald, hvor kunderne fra oplandet kunne opstalde deres heste. Inde i »landbostuen« blev de trakteret, mens deres ordrer blev ekspederet. Når det var markedsdag, var der kaffe på kanden hele dagen.

P. O. Poulsen solgte alt fra landbrugsmaskiner og klædestof til spegesild, tjære og kolonialvarer. Omsætningen var stigende, og på havnen i Thisted oprettede P. O. Poulsen en afdeling med kul og grovvarer. Denne aktivitet blev i 1922 et selvstændigt aktieselskab under navnet »P. O. Poulsen A/S«. Som direktør fik selskabet midt i 30'erne Aksel Mikkelsen, der var Thistedes borgmester 1954-70.

Ved P. O. Poulsens død i sommeren 1935 betegnes han i avisen som »anset og afholdt«.

Industri og erhverv i Thy

Købmand P. O. Poulsen 1870-1935.

Forretningen havde han drevet op til et »betydeligt omfang«. Det nævnes også, at han havde været formand for Handelsstandsforeningen, og i en lang årrække var han formand for Handelsskoleudvalget.

Efter P. O. Poulsens død overtog sønnen Poul Jensen Poulsen ledelsen af forretningen. Han havde fået en handelsuddannelse i aktieselskabet på havnen. Senere fik han plads i en bank i Esbjerg og havde også en tid ansættelse i et kulfirma i den engelske by Hull. I 1943 blev han gift med Lis, der var datter af vognmand I. A. Jensen på Grydetorv. Hun blev udlært som modist hos frk. Rask i Torvegade og kom derefter i forretningen hos Olga Fredskilde.

Ægteparret fortsatte Nørregade 11 som et driftigt handelshus. Der blev bygget nyt pakhus i 1947, og få år senere blev der indsat større butiksvinduer. Pakhuset blev bygget med hestestald, selv om det var på retur med hestekøretøjer fra oplandet. Til gengæld kom firmaets lastbil langt omkring. Der var land-

ture nord ud ad byen helt til Vester Vandet og Ræhr. Anders Skriver sad i mange år bag rattet på disse ture. Han kom også rundt i Thisted med varer, men en overgang klarede en bydreng de mindre udbringninger.

Foruden forretningen var der i gadeplan køkken og spisestue. På 1. sal var der to stuer, soveværelse og badeværelse. De fire værelser på 2. sal blev bl.a. benyttet af de to kommis'er, som i mange år var en fast bestanddel af husholdet. Med fire døtre i ægteskabet havde familien imidlertid ingen problemer med at udnytte pladsen.

I huset var der nok at se til. Der skulle tændes op fem steder, og der var mange munde at mætte. I nogle år havde Lis Poulsen en formiddagspige til hjælp i husholdningen. I butikken var det på den tid, da sirup blev tappet på flasker, og det var almindeligt at købe et kvart pund kaffe. Mange kolonialvarer blev opbevaret i skuffer og vejet op i poser, mens kunden så til. Hvis en skuffe højlydt klagede sig over for snævre livsbetingelser, blev der sendt bud efter snedker Mikkelsen henne i Nørregade 5.

Gården til Nørregade 11.

Efterhånden gik udviklingen mod færre ansatte, og Lis blev fast medhjælp i butikken. Der var en vis hygge ved det, og der var meget mere kontakt med kunderne, fortæller hun. Der var mange besøg af folk fra Nordthy Strømforsyning, som boede nabo til forretningen. Lis Poulsen kan endnu huske, hvem der kom ind efter en pakke Everton tobak, en pakke Folio cerutter eller måske bare en æske Läkerol til halsen.

Efterhånden blev der mindre og mindre landhandel. De store grovvarereselskaber satte sig på handelen med kunstgødning, og mange kunder søgte de nye selvbetjeningsbutikker. Butiksdød blev et udbredt fænomen i 70'erne, og i 1976 lukkede Nørregades største forretning. Butikslokalene blev herefter lejet ud, og i dag benyttes de af »Sudan Genbrug«. Et par år efter sin mands død i 1989 solgte Lis Poulsen Nørregade 11 til en datter og svigersøn, men hun bor fortsat i huset.

Familien Poulsen havde tæt kontakt til bager Larsen inde i nummer 9. Bagerforretningen her blev grundlagt allerede i 1890 af Anders C. Dragsbeck, der stammede fra Klitmøller. Selv om de boede dør om dør, var bager Larsens datter på ferie hos købmand Poulsen. Bedre udtryk for godt naboskab kan vel næppe tænkes. Lis Poulsen mindes især, når der skulle bages til jul. Så lavede hun dej til småkager hjemmefra og gik så sammen med to af hestehandler Søren Kjærs døtre ind i bageriet. Mens bageren fik sin middagsøvn, blev småkagerne formet på pladerne. Når de var færdige, kom bager Larsen og satte pladerne i ovnen. Efter bagningen stod fru Larsen med det store kolde bord, hvor familierne samlede sig. »Jeg mindes det hvert år, når det bliver jul,« siger Lis Poulsen.

Træskomanden

Nørregade 21. Det var her, træskomanden

Martin Christensen kløver brænde, sikkert engang i 1950'erne. Det foregik i gården, der havde forbindelse til gaden med en smøge, der var så smal, at rullelevognen måtte bæres på siden for at kunne passere.

boede – flere efter hinanden. I 1925 overtog Martin Christensen træskoværkstedet efter Nicolaj Hove, og han solgte træsko i Nørregade indtil omkring 1960. Han blev Nørregades sidste træskomand.

Martin Christensen stammede fra Himmerland, hvor faderen var lærer, da Martin kom til verden i 1881. På et tidspunkt bosatte faderen sig i Næstrup, hvor han fik Marie Immersen fra Skjoldborg som husbestyrerinde. Resultatet blev, at hun fik et godt øje til Martin, der dengang kørte rutebilen Thisted-Jegindø. De blev gift 1925 og slog sig ned i Nørregade, hvor de året efter fik deres eneste søn, Christian.

Med eller uden næse

Allerede i 1500-tallet var træsko udbredt som fodtøj og blev solgt på markeder. Fremstillingen af træsko blev ikke betragtet som et regulært håndværk, og træskomagere var ikke organiseret i lav som de fleste andre håndværkere. Derfor kunne enhver frit slå sig ned som træskomager.

Oprindeligt var træsko udelukkende af træ. Den almindeligste type var næsetræsko – børn forbinder dem med nissetræsko, men fagligt betegnes de som bazartræsko. Under påvirkning af fabriksfremstillet læderfodtøj begyndte træskomageren i slutningen af 1800-tallet også at bruge læder, idet kanten over vristen blev polstret med læder. De spidse træsko blev snart fortrængt af »franske træsko«, hvor overdelen udelukkende var af læder, mens bund og hælkappe var af træ. Disse træsko var afrundet i snuden som moderne træsko.

Man tager fejl, hvis man tror, kopimaskinen er en moderne opfindelse. Allerede omkring år 1900 begyndte man at fremstille træskobunde på en maskindrevet automatfræser, som gik under betegnelsen »kopimaskinen«. Vejen var dermed banet for de nye kaptræsko med både overdel og hælkappe af læder.

Man skal dog frem til tiden efter 2. verdenskrig, før de fabriksfremstillede kaptræsko for alvor vandt indpas i Thy. Disse træsko blev ikke solgt i Nørregade, men træbundene til de franske træsko var lavet på fabrik. Dem fik Martin Christensen som regel omme i Korsgade hos Ibsen Sørensen, der skaffede dem hjem fra fabrikken.

Når man trådte ind ad døren i Nørregade 21, så lå værkstedet inde til venstre. Her var

en disk med skuffer og en reol med færdiglavede træsko. Ved et lavt værkstedsbord sad Martin Christensen og arbejdede, og der var også plads til en Singer trædesymaskine. Den blev bl.a. brugt, hvis der skulle sættes en lap på læderet. Bag huset var der en lille gårdsplads og et beskedent vaskehus med rum til høns og duer.

De fleste træsko blev lavet på bestilling, så den enkeltes behov kunne tilgodeses. Skulle beslagene være af jern eller gummi, og skulle der være plads til en høj vrist? Der blev især lavet franske træsko, men Martin Christensen kunne også levere spidse træsko. Flere i den ældre generation holdt fast ved dem, bl.a. fordi man kunne tåle at blive trådt over tæerne. Det var en fordel, når man arbejdede tæt på kreaturerne i stalden.

Læderet fik Martin i hele huder, som regel fra læderhandler Agerholm i Skovgade. Når han efter en skabelon havde skåret læderet i de rigtige størrelser, blev de sat i blød i en spand med vand. Det blødgjorte læder blev derefter formet over en læst og sømmet på træskoen. Overlæderet blev sømmet fast sammen med en metaltråd, der beskyttede kanten af læderet. Til sidst blev træskoene malet sorte under bunden og sat til tørre ude i gården. Man kunne også få sat nye bunde i sine træsko. Så sparede man udgiften til nyt overlæder, og til gengæld fik træskomanden et kærkomment tilskud til ildebrændsel.

For at supplere indtægterne blev der indrettet rullestue i Nørregade 21 omkring 1939. Soveværelset til højre for indgangen blev indtaget og sengene flyttet på loftet. I rullestuen havde Marie et bord, hvor hun kunne rulle tøj omkring kraftige træstokke. Men ellers fyldte rullen godt op. Det var en kasserulle fyldt med små kampesten, der blev holdt på plads af gamle aviser. Rullen blev trukket hen over stokkene af en el-motor. Rulningen blev betalt efter antallet af stokke, der blev brugt.

Martin Christensens rullevej foran Nørregade 24. Vognen trækkes af Hoxer Christensen («Kræn Hvorse») – han boede i Nørregade og gav af og til en hånd med ved kørsel af rulletøj.

Det var dog ikke de store beløb, der stod på regningen, og kassebeholdningen kunne være i en cigarkasse. Martin udbragte og hentede rulletøj, og til det brugte han en lille vogn, hvor rulletøjet var anbragt i riskurve.

Martin Christensen fortsatte med at lave træsko, indtil han var næsten 80. I flere år rystede han meget på hænderne, men når han fik en hammer i hånden, var der ingen problemer med at ramme sømmet på hovedet.

Efter lukningen af træskoværkstedet fortsatte Marie et par år med rulningen. Herefter blev rullen stillet ind i træskoværkstedet, og sengene kom tilbage til deres gamle plads. Her tilbragte Martin Christensen sin sidste tid. I 1969 stillede han træskoene for sidste gang. Da Marie døde to år senere, var hun forinden flyttet fra huset. Endnu et kapitel var afsluttet i Nørregades historie.

Slagter Nordentoft

Familien Nordentoft boede i den lille slagterforretning i Nørregade 15. Chr. Nordentoft blev født 1903 på Bjerget i Lild sogn, men snart skiftede adressen til Thisted, hvor han

havde sin skolegang på Borgerskolen. I 1921 blev han udlært som slagter og arbejdede derefter som svend. I perioden 1925-31 kørte han rundt på cykel med slagtetruget og solgte kød til folk. På sin færd traf han Frida, der arbejdede som stuepige på et af byens hoteller. Hun var datter af vognmand Laust Peter Nielsen, Hurup. De giftede sig i 1931 og havde først slagterbutik i Nørregade 37, men i slutningen af 1930'erne flyttede ægteparret længere ind mod centrum til Nørregade 15, hvor Nordthy Strømforsyning havde til huse.

Der var trange pladsforhold i Nørregade 15. Butikken var vel ikke mere end 10-12 kvadratmeter, så der kunne ikke stå mange kunder, når der også skulle være plads til en disk og huggeblokken, hvor Nordentoft parterede kødet. Kødet lå fremme i vinduet og havde ikke en tanke, hverken om kølediske eller andre moderne opfindelser. Bag butikken var der dog et lille rum på et par kvadratmeter, hvor der var indrettet et lille kølerum i et skab. Nedkølingen skete ved hjælp af en kompressor, anbragt på gulvet. Over den var der opstillet en lille pult, og her var telefonen hængt op på væggen.

Familiens lille køkken bag forretningen var lidt af et kraftcentrum – med Frida som energikilde. Hver dag blev der produceret stribevis af bøffer og frikadeller, og der blev lavet leverpostej, medister, rullepølse og sylte. Og så må vi ikke glemme fattigmandskoteletterne (paneret flæsk). Spegepølsen og de røde pølser blev dog købt på slagteriet. Når det gælder flæskesvær, var Nordentoft forud for sin tid, for allerede i 1950'erne kunne man i Nørregade købe en pose med flæskesvær.

Ægtefællerne hjalp hinanden med at ekspedere. Frida åbnede butikken kl. 8 og serverede ved den tid morgenkaffe på sengen for Nordentoft. Klokkeren halv et var der middagslukning, og så kunne Nordentoft lægge sig på langs og Frida sidde og blunde lidt ved kami-

Industri og erhverv i Thy

Nørregade forevigt af vaskeriejer Klit i befrielsesdagene i maj 1945. Nordentofts slagterforretning ses til venstre i billedet.

nen i stuen. Hun var en meget gavmild natur, Frida. Det skete ofte, at folk fik mere med hjem, end de havde betalt for, og næsten hver dag blev der sendt aftensmad op til en ungkarl, der boede i huset. Også sin mand undte Frida det godt. Der blev aldrig set skævt til, at han omkring klokken halv fem gik hen på Café Nytorv, hvor han så godt som hver dag mødtes med andre af byens forretningsfolk.

Sønnen Tage havde selvfølgelig også pligter. Hver dag skulle der udbringes varer, som var bestilt over telefonen. Nogle pakker blev betalt ved modtagelsen, mens andre blev skrevet på regning. En gang om måneden var der udbringning af regninger. Tages rute afspejlede den sociale opdeling i byen. Han kom sjældent udad i Nørregade, men ind forbi Nytorv og op til det »pænere« kvarter omkring Tingstrupvej.

Hygiejnen var i højsædet i Nørregade 15. Her fik man virkelig lært at vaske hænder! Der var ingen håndvask på toilettet, så der blev holdt øje med, at forskrifterne blev overholdt også i den forbindelse. Fredag aften og igen lørdag kom Karen Godtfredsen og hjalp til, og så blev der gjort grundigt rent overalt.

Nok var Nordentofts forretning ikke af de største, men det skete, at den havde store le-

verancer. Det var blandt andet tilfældet, da der blev afholdt ungske i 1953 og 1954. Nordentoft leverede bøffer til et stort madtelt, hvor tilstrømningen et år svigtede på grund af regnvejr. Følgen var, at en stor del af de mange bøffer måtte hentes hjem igen. Det var en bet, som kunne mærkes i tegnebogen.

Når Cirkus Miehe var i byen, så var der gang i salget af kød til bespisning af de mange cirkusfolk. Det øgede omsætningen, og hvad der var næsten lige så godt: det gav fribilletter til cirkusforestillingerne. I det hele taget elskede familien Nordentoft festlige stunder. På gode sommersøndage blev cyklerne sat i omdrejning med kursen mod Eshøj eller Vildsund. Så blev der sammen med gode venner dækket op til en indbydende frokost i det grønne.

I 1967 var festen forbi for slagterforretningen i Nørregade. Nordentoft måtte lukke på

Et væddemål

Som ung slagtede Nordentoft selv de dyr, der skaffede forsyninger til forretningen. Slagtningen foregik på det offentlige slagtehus, der lå i tilknytning til slagteriet. Her er faldet mange drøje hug, bogstavelige såvel som verbale. I sine velmagtsdage havde Nordentoft i al venskabelighed et lille ordkløveri med slagter Ingv. Larsen fra Vestergade. Det ene ord tog det andet, og så lød der fra de store næver et klask, der gav genlyd i de lokale aviser. Et væddemål var indgået: Kunne Nordentoft fragte en bagfjerding på 80 kg fra Nørregade op i Larsens butik i Vestergade – på cykel vel at mærke og med bagfjerdingen på nakken i et slagtetrug? Det kunne han, skulle det vise sig! Ruten op i Vestergade var dog for stejl, så han kørte en omvej for at nå målet. Men frem nåede han og vandt dermed væddemålet.

Slagtermester Nordentoft (1903-1980) og hans kone Frida (1911-1994) fotograferet midt i 1950'erne.

grund af sygdom, og Frida fik arbejde med rengøring på sygehuset.

Sadelmager og bager i nr. 29

Det er med huse i Nørregade som med en omrystet sodavand. Indholdet løber nemt ud over kanten og undslår sig almindelig kontrol. Hvis man kunne ryste Nørregade 29, ville det uden tvivl bruse op med et virvar af billeder af børn og voksne, unge og gamle – dertil et væld af lyde fra barnegråd til hestevrinsken, som blandede sig med dufte fra gaden og gården. I stedet for at ryste flasken vil vi nøjes med stille at lette på kapslen og kigge på sadelmageren, der var her i kort tid, og bageren, der bor her endnu.

Sadelmager Carl Julius Jørgensen blev født 1886 i Grenå. Som ung tog han på valsen og traf Karen Kathrine, der stammede fra Lemvig. De blev gift i 1908 og bosatte sig i Thisted. I byens skatte- og adressebog kan man i 1920 finde en annonce, hvor han anbefaler sig med alt i seletøj og møbler på adressen Østergade 5. Her opholdt familien sig de følgende år, indtil adressen med Nørre Allé som kort mellemstation blev flyttet til Nørregade 29 i

1930. Netop dette år blev huset ifølge tingbogen solgt til Chr. Sørensen.

Opholdet i Nørregade blev af ret kort varighed. Allerede i 1935 skiftede adressen til Refsvej 17, hvor Jørgensen byggede sig et nyt hus for 17.000 kr. Herfra passede han sit værksted, som lå på 1. sal i et hus, der dengang lå på hjørnet af Kastet og Markstræde. Efterhånden som der blev færre heste, optog møbelpolstringen hovedparten af arbejdstiden.

I ægteskabet var der ni børn, men kun fem piger og en søn levede efter faderens død. Pigerne flyttede til København, mens sønnen Hans Jørgen blev i byen og arbejdede som rørlægger. Da moderen døde, flyttede han ind hos faderen på Refsvej sammen med sin ny-stiftede familie, herunder datteren Karen. Hun husker sin barndom sammen med bedstefaderen med stor glæde. »Der var altid plads til os børn,« siger hun.

Karen Jørgensen oplevede sin bedstefar, sadelmageren, som en stor og kraftig mand med munden fuld af søm – så var de lige ved hånden, når polstringen på møblerne skulle sømme fast. Hun gik ofte hen på værkstedet for at hente ham hjem til middagsmaden. Værkstedet var fyldt med træuld, kulørte stofprøver, læderstykker og seletøj. Og så var der de mange sjove knapper. Dertil kom, at nålene var krumme, og trådene skulle trækkes gennem voks.

Politisk lagde Jørgensen ikke skjul på sit »røde« tilhørsforhold, og højroestet kunne han betegne forretningsfolk som »kæltringer«, hvis priserne gik i vejret. Sadelmageren fulgte med i politik, og når pressens radioavis tonede frem efter rådhusklokkerne, skulle der være helt stille i stuen. Selv holdt han sig dog ikke tilbage for højlydt at kommentere de aktuelle begivenheder.

Sadelmager Jørgensen var ud af en stor søskendeflok, og tre af hans søskende udvandrede til USA i begyndelsen af 1900-tallet.

Industri og erhverv i Thy

Det var i 1954, at sadelmager Jørgensen blev fotograferet sammen med sin søn og svigerdatter, Hans Jørgen og Elna Jørgensen. Deres børn Karen og Karl Johan er med på billedet, men Jonna er på sommerferie. Senere fik de en lillesøster, Jette.

Han holdt forbindelse til dem, og en søster sendte i 1951 en billet til ham. Amerikaturen kom til at vare et helt år; alene rejsen tog en måned, først 14 dage med skib over Atlanten og derefter tværs over kontinentet i tog. Sadelmageren vendte hjem med store slips og kulør på strømperne. Han var oven i købet ved bedre helbred end før afrejsen – søsterens frugt og appelsinjuice havde gjort ham godt. Børnebørnene gjorde store øjne, når han fortalte om, hvor stort alt var i Amerika. Tænk, de spændte deres hus bag efter bilen!

Efter at Jørgensen havde lukket sit værksted, fortsatte han med at give en hånd med hos møbelpolstrer Pedersen i Nørregade. Han kunne selv lave mad, og han gjorde meget ud af blomsterne i sin have og grøntsagerne i kolonihaven på Thylandsvej. Om søndagen tog han ofte børnebørnene ved hånden og gik på kirkegården og lagde blomster på sin kones grav. Han blev begravet ved hendes side i 1966.

Udvandringen til Amerika fik også betydning for bagermester Carl Christensen, der i dag bor i Nørregade 29. Han blev født i 1922, og da han var to år gammel, besluttede hans forældre at rejse til Amerika. Før afrejsen blev Carl sendt hjem til sin mors forældre i Frøstrup, hvor han havde en god opvækst hos sin morfar, snedker K. P. Kristensen. Hele livet har han betragtet bedsteforældrene som sine forældre.

Som ung kom Carl i lære hos bager Jens Boll i Vesløs, én af egnens største bagerforretninger dengang. Det var nogle lange arbejdsdage, man bød en bagerlærling i slutningen af 30'erne. De fleste dage var fra kl. 4 om morgenen til kl. 9 om aftenen. Når de sidste brød var taget af ovnen, fik bagermesteren en middagslur, mens lærlingen måtte klare resten. Derefter var Carl med Jens Boll på landtur, og det var lærlingen, der måtte løbe de fleste skridt med brødet. Efter aftensmaden skulle der ordnes surdej og fyres op i ovnen. Og så i seng!

Carl udstod en del af læretiden på Nørrebro i København hos Jens Bolls søn, men han vendte tilbage og aflagde svendeprøve i Vesløs. Som bagersvend havde han arbejde hos bageren i Frøstrup, og der blev også råd til et ophold på Danebod Højskole på Als. På dette tidspunkt havde han truffet Anna fra Arup, og da han havde aftjent sin værnepligt, stod han uden fast arbejde, og det unge par besluttede at se sig lidt omkring og finde arbejde samme sted. Det blev i Sevel. Han fik arbejde hos bageren, og Anna fik plads på Sevel Kro. Første dag blev hun sat til at plukke 35 vildænder!

Anna og Carl Christensen blev gift i juni 1946 samtidig med, at de overtog bageriet i Nørregade 29 efter Brandi Pedersen. Der blev sikkert råbt hurra ved brylluppet, men brudeparrets nye hjem var ikke noget at råbe hurra for. Der var knapt nok tag på huset, siger

Carl. På dette tidspunkt lå selve bageriet nede bag i gården. Her var der også et par lejligheder og vaskehus.

Der skulle gå godt 12 år, før bageren fik skøde på huset. Det var omkring dette tidspunkt, at parrets eneste søn, Jens, kom til verden. I de mellemliggende år var Anna fast medhjælp i bageriet, inden hun startede salget af morgenbrød. Det krævede selvfølgelig, at der var pighjælp i husholdningen. Det var et skridt i den rigtige retning, da der blev råd til at ansætte en lærling i bageriet.

Weekend var dengang et ukendt begreb, og ikke engang søndagen var fri. For at der kunne være morgenbrød i butikken søndag morgen klokken syv, var det nødvendigt at begynde i bageriet allerede lørdag aften klokken halv tolv. Og så var der endda ikke nutidens mylder af typer morgenbrød. Folk klarede sig fint med rundstykker, birkes, horn, gifler og kryddere.

Selv om det ikke udviklede sig til nogen katastrofe, så var en ildebrand anledning til, at der blev bygget nyt bageri i 1973. Den rummelige bygning ligger endnu som en sidelænge til forhuset. Som noget nyt blev der opsat en roterende ovn, der kunne tage 1000 stk. morgenbrød på én gang – det svarede lige til en dagsration.

Bager Christensen havde fast leverance af brød til sygehuset. Det var Annas opgave at levere brødet på en stor budcykel, en såkaldt Long John. Det fik dog en brat ende, da hun kørte ind i en bil. »Det var også en stor cykel til en bitte kone,« siger Anna med et smil. Betydning for omsætningen havde det også, at der var afsætning til skibsprovanteringen, som forsynede fartøjer med brød. Det indbar nogle gange en ordre på 700 franskbrød, som skulle leveres på havnen i Hanstholm.

Midt i 1960'erne indførtes søndagslukning. Til gengæld var der øget handel de øvrige

Bagermester Carl Christensen og hans kone Anna foran butikken i Nørregade 29 i forbindelse med ophørsudsalget i 1989.

Industri og erhverv i Thy

dage. Da købmændene efterhånden faldt fra, blev varesortimentet udvidet. De små havehuse på »Amager« var i den forbindelse gode kunder. Carl Christensen kan huske, at der i løbet af en meget varm sommeruge blev solgt 70 kasser øl og sodavand! Anna kunne selvfølgelig ikke alene klare alle åbningstimer i bagerbutikken, men hun har i årenes løb haft god og stabil hjælp. Den sidste ekspeditrice, Lene Karwala, var ansat i ikke mindre end 19 år.

Som nyetableret bagermester stødte Carl Christensen på den opfattelse, at man ikke skulle færdes i Nørregade efter mørkets frembrud. Men det var folk udefra, der så sådan på det. Han lærte et andet Nørregade at kende. »Vi er aldrig blevet generet,« siger han. »Vi kunne garanteret være rejst væk en uge uden at låse. Folk i gaden passede på hinanden. Det var først med de »nye tider« efter 1970, at der skete en forandring til det værre, som man så det overalt i samfundet.«

Drejeren

Under betegnelsen »æ drejer« var Niels Poulsen i Nørregade 22 gennem flere år en fast bestanddel af Thistedes håndværkerstand. Han var én af de sidste, der gik i mesterlære som drejer her på egnen. Efter godt 30 år som selvstændig drejer tvang helbredet Niels Poulsen til at afhænde virksomheden i 1990 og søge til den friske havluft i Klitmøller. Et par år senere blev produktionen i Nørregade flyttet til Østerild.

Niels Poulsen trådte sine første træsko på Sennels Hede. Senere blev adressen flyttet til Østerild, hvor han havde sin skolegang. Som nykonfirmeret flyttede han i 1948 til Thisted sammen med sine forældre, Karen Marie og Poul Poulsen. De boede først i et hus nær gasværket, men lugten fordrev dem allerede samme år til Nørregade 22.

I 1948 kom Niels Poulsen i lære som drejer på møbelfabrikken i Nørre Allé 3. Her havde Carl Nielsen haft møbelfabrik siden 1937. Han startede virksomheden 1903 i Brogade, men flyttede senere til Storegade 8.

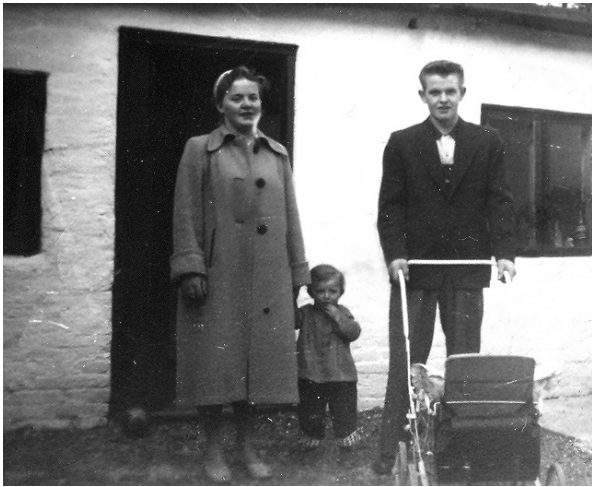
Niels Poulsen fik en grundig uddannelse som drejer. Han stod mellem drejer Nielsen og hans søn, så der var ikke plads til svinkeærinder. Han lærte at lave sit eget værktøj (snittetøj) til de forskellige emner, der skulle drejes. Blandt andet drejede han mange trægevind til høvlebænke. Han lavede også spoler til uldspindier, støbemodeller til jernstøberier og hjulnav til karetmagere. Som noget mere særpræget lærte Niels at dreje både arme og ben – til mennesker forstår sig. Og ventelister var et ubekendt begreb. Folk kun få sig et nyt træben, mens de ventede!

Hele tiden gik dog ikke ved drejebænken. Niels har også prøvet at fælde bøg, ask og ahorn i Christiansgave. Det skete med håndsav, og træstammerne blev i længder på 5-6 m kørt med hestevogn over til savskærer Larsen på den anden side af Tingstrupvej. Her blev stammerne savet op i kævler og derefter anbragt i svedekasser hjemme på fabrikken. Efter en måned med dampbehandling blev træet lagt til lagring en halv snes år, før det blev brugt til møbelfremstilling.

Der var meget at se til for en læredreng omkring 1950. Efter fyraften skulle der ryddes op på tre etager, og om vinteren var der skolegang fem aftener om ugen på teknisk skole. Niels var den eneste, der var i lære som drejer, så han gik på hold med møbelsnedkerne. Efter læretiden havde han arbejde på et par fabriker i hovedstadsområdet, og derefter var han marinesoldat på Holmen.

Som nygift vendte Niels Poulsen i 1954 tilbage til møbelfabrikken i Thisted. Det var i den periode, hvor de begyndte at dreje figurer i teaktræ. I 1959 brændte Carl Nielsens Møbelfabrik, og Niels Poulsen valgte derfor at ar-

Carla og drejer Niels Poulsen med datteren Anita. Billedet er taget ca. 1956 i gården til Nørregade 56, hvor hans bror boede.

bejde for Thisted Træindustri, der fabrikerede møbler i de tidligere Falck-lokaler på Kastet. Det blev dog et kort mellemstil. Allerede samme år begyndte han som selvstændig drejer, og dermed fik dette gamle håndværk forlænget sin levetid i Thisted.

For 1300 kr. erhvervede Niels Poulsen en ny drejebænk og installerede den i forældrenes baghus i Nørregade 22. Begyndelsen var svær, og de fleste af døgnets timer måtte udnyttes for at få såvel drejebænk som økonomi til at løbe rundt. I starten var det mindre ordrer, bl.a. en del kommodeben til de mange små møbelsnedkere, der var i Thisted dengang.

Efterhånden fik Thisted Trædrejeri et ben indenfor i kunstindustrien, hvor der var tale om ordrer på 1000 teaktræsskåle ad gangen. Det var til firmaer i København, der også aftog lysestager og dækketallerkener. For ikke at tale om peberkværne – dem har vi lavet i tusindvis af, forsikrer »æ drejer«. Og de blev sprøjtet i mange forskellige farver.

Mange vikinger i teaktræ har også set dagens lys i Nørregade. De var populære, og til udstillingsbrug blev der fremstillet 25 store

vikinger, omtrent i legemsstørrelse. Det var sikkert i vikingernes ånd, at de havde en fortid på Thisted Bryghus, hvor drejeren fik lov til at tørre teaktræet oven på kedlerne.

Virksomheden voksede og krævede mere plads. Niels Poulsen købte i 1968 Nørregade 22 af faderen for 45.000 kr., og året efter blev der bygget nyt værksted. Mange læs jord måtte i den anledning fjernes fra baghaven. Derefter kom turen til forhuset, der blev om-

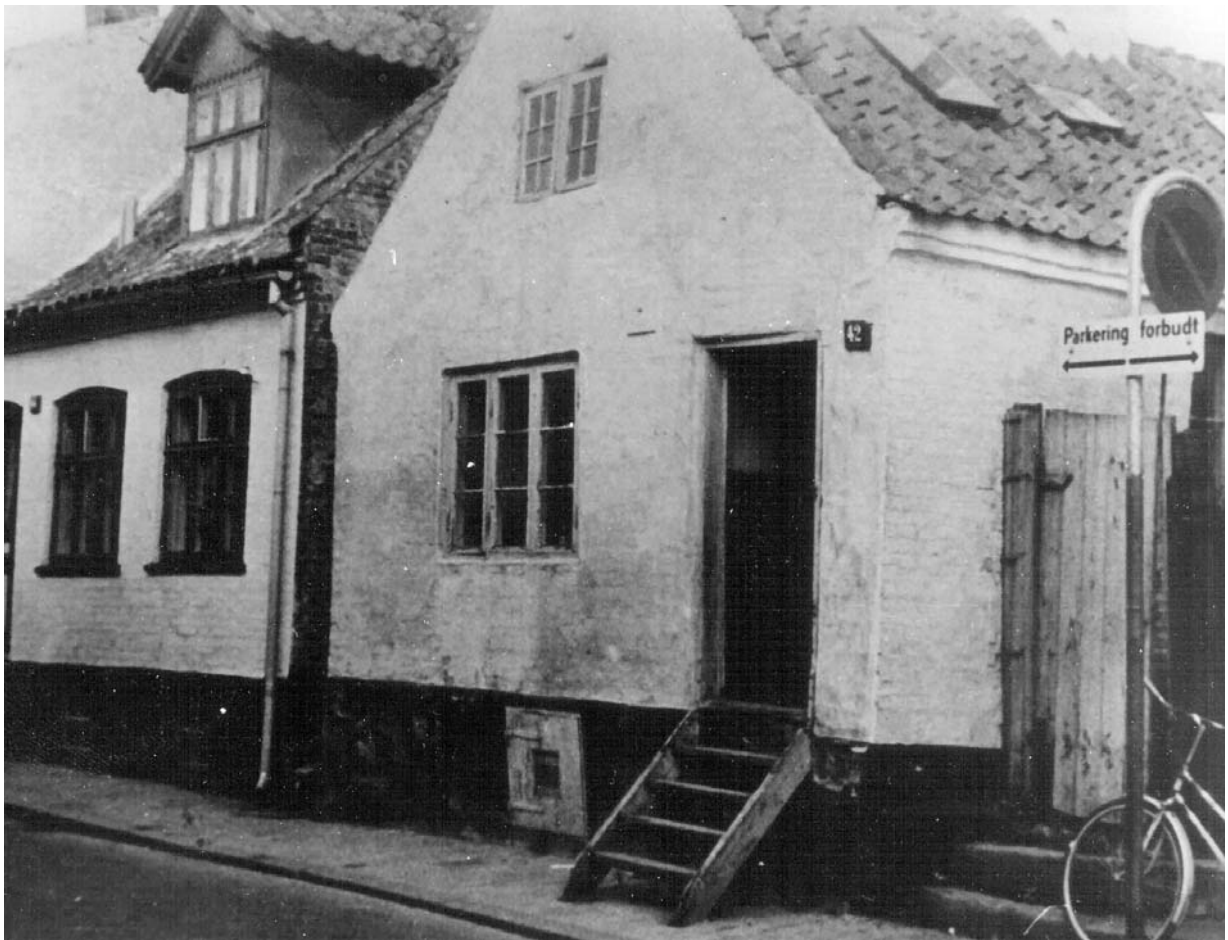
Nørregade på video

Musikeren Henning Mayann boede i Nørregade 42 i 1981, da han brugte en del af sin sommerferie på at filme hverdagslivet i Nørregade. Han havde fået fat i én af de første videooptagere, som var kommet på markedet til en overkommelig pris. Videooptageren stod i bilen, mens Henning løb rundt med kameraet så langt ledningen rakte! Strøm fra ledningsnettet fik han hos beboerne, efterhånden som bilen kom frem. Gadens lyde blev optaget, men der er ingen speakerkommentar.

De kendte gadebilleder ruller over skærmen. Dér har vi nr. 24 med stokroser foran, og så er vi pludselig på besøg i »Amagergården«, hvor folk og hunde slikker solskin til lyden af ølflaskens klukken. Der er også indslag fra gården til Nørregade 37, som dengang blev kaldt »Lille Christiania«. Brugen af ulovlige stoffer har givet anledning til navnet, men nu er det et overstået kapitel på denne adresse.

Filmen gør et længere ophold ved Nørre Allé 5, hvor Marius Thomsen sidder på verandaen og spiller. Fiskerpigens Sang og de andre folkekære melodier strømmer på skift ud af harmonikaen og mundharpen. Støvt sidder han med sin høje hat og spiller, den 93-årige Marius.

Industri og erhverv i Thy

Som flere af de gamle huse i Nørregade lå nr. 42 før saneringen med gavlen ud til gaden. I 1981 var det gadens »tv-studie«!

fattende istandsat, og fra 1971 tjente det som privatbolig for Carla og Niels Poulsen og deres tre døtre.

Først var det teaktræ, så var det syrebehandlet egetræ, og derefter var det især fyrretræ. Skik og brug ændrer sig, og det gjorde tallene i ordrebogen også. Når der blev leveret ben til Licentia Møbler i Nors, var det i portioner af 10.000 stk. Niels Poulsen oplyser, at han i årenes løb har været underleverandør til 80 forskellige virksomheder. I slutningen af

70'erne havde han tre mand i arbejde. Meget var sket siden 1802, da drejeren i Thisted blev benævnt som »rokkedrejer«.

Svend Sørensen

Født 1949. Lærereksamen 1973. Forfatter til en række bøger og artikler. Siden 1976 museums pædagog ved Museet for Thy og Vester Hanherred.